

“Πολλά ἄρα Ὀμήρου ἐπαινοῦντες ἀλλὰ τοῦτο οὐκ
 ”ἐπαινεσόμεθα... οὐδὲ Αἰσχύλου, ὅταν φῆ ἡ Θέ-
 ”τις τὸν Ἀπόλλω ἐν τοῖς αὐτῆς γάμοις ἄδοντα

“ἐνδατεῖσθαι τὰς εὐπαιδίας,
 ”νόσων τ’ ἀπείρους καὶ μακροαίωνας βίους.
 ”Ἐμπαντα τ’ εἰπὼν θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας
 ”παιῶν’ ἐπευφήμησεν, εὐθυμῶν ἐμέ.
 ”Κάγὼ τὸ Φοῖβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα
 ”ἤλπιζον εἶναι, μαντικῇ βροῦον τέχνη.
 ”Ὁ δ’, αὐτὸς ὑμῶν
 ” αὐτὸς ἐστὶν ὁ κτανῶν
 ”τὸν παῖδα τὸν ἐμόν”.

[Πλάτων, Πολιτείας Β΄.]

Σὰν πάντρευνα τὴν Θέτιδα μὲ τὸν Πηλέα
 σηκώθηκε ὁ Ἀπόλλων στὸ λαμπρὸ τραπέζι
 τοῦ γάμου, καὶ μακάρισε τοὺς νεονύμφους
 γιὰ τὸν βλασιὸ ποῦ θάβγαυε ἀπ’ τὴν ἔνωσί των.
 Εἶπε Ποιὲ αὐτὸν ἀρρώστια δὲν θάγγιξει,
 καὶ θάχει μακρονή ζωή.— Αὐτὰ σὰν εἶπε,
 ἡ Θέτις χάριξε πολὺ, γιὰ τὰ λόγια
 τοῦ Ἀπόλλωνος ποῦ γνώριζε ἀπὸ προφητεῖες
 τὴν φάνηκαν ἐγγύησις γιὰ τὸ παιδί της.
 Κι ὅταν μεγάλωνεν ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ ἦταν
 τῆς Θεσσαλίας ἔπαινος ἡ ἔμορφιά τον,
 ἡ Θέτις τοῦ θεοῦ τὰ λόγια ἐνθυμοῦνται.
 Ἄλλὰ μιὰ μέρα ἦλθαν γέροι μὲ εἰδήσεις
 καὶ ἔπαν τὸν σκοτωμὸ τοῦ Ἀχιλλέως στὴν Τροία.
 Καὶ ἡ Θέτις ξέσχιζε τὰ πορφυρὰ της ροῦχα
 καὶ ἔβγαζεν ἀπὸ πάνω της καὶ ξεπετοῦσε
 στὸ χῶμα τὰ βουχιόλια καὶ τὸ δαχτυλίδιο.
 Καὶ μὲς στὸ ὄδυρό της τὰ παλὰ θυμῆθη
 καὶ ρώτησε τί ἔκαμνε ὁ σοφὸς Ἀπόλλων,
 ποῦ γνώριζεν ὁ ποιητῆς ποῦ στὰ τραπέζια
 ἔξοχα ὀμιλεῖ, ποῦ γνώριζε ὁ προφήτης
 ὅταν τὸν νῆο της σκότωσαν στὰ πρῶτα νεῖατα.
 Καὶ οἱ γέροι τὴν ἀπήτησαν πῶς ὁ Ἀπόλλων
 αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐκατέβηκε στὴν Τροία,
 καὶ μὲ τοὺς Τρῶας σκότωσε τὸν Ἀχιλλέα.